Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 30*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἴνε σὰ Ἀλλάχ! ἀπαντοῦσε ἡ Ἰσλέ. (Δηλαδή: Ἂν θέλει ὁ Θεός!)

Τ' ἀπόγεμα, πρὶν ἀρχίσει ἡ βραδινὴ ὑπηρεσία, ὁ μικρὸς πρίγκιπας πήγαινε στὰ θελήματα τοῦ καταστήματος. Στὴν ἀρχὴ κουραζόταν, γιατί ἡ μεγάλη πρωτεύουσα τοῦ ἦταν ἄγνωστη καὶ δύσκολη. Μὰ σιγὰ-σιγά, ἔμαθε νὰ ρωτᾶ τοὺς ἀστυφύλακες καὶ νὰ διευθύνεται. Ἔτσι ἔμαθε πράγματα ποὺ δὲν τὰ εἶχε ὑποπτευθεῖ. Εἶδε τὶς ὡραῖες συνοικίες, τὰ μπουλεβάρ, τὰ Ἡλύσια κι' ἔμεινε βουβὸς ἀπὸ θαυμασμὸ μπροστὰ στὰ ὑπέροχα αὐτὰ κτίρια.

Χασομεροῦσε ἔτσι ἀρκετά, μὰ ὁ κ. καταστηματάρχης δὲν τὸν μάλωνε. Ἦταν εὐχαριστημένος, γιατὶ ἡ παρουσία τοῦ μικροῦ Ἀφρικανοῦ στὸ κατάστημά του, κι' οἱ χοροὶ τῆς Ἰσλέ, ἦταν μιὰ σπουδαία «ἀτραξιὸν» γιὰ τοὺς πελάτες.

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ἡ ζωὴ ἦταν ἀρκετὰ εὐχάριστη, καὶ θὰ βαστοῦσε πολὺν καιρὸ ἔτσι, ἂν δὲν ἐρχόταν κάτι νὰ τὴν ἀναστατώσει.

***

Ἕνα Σαββατόβραδο, στὴ σάλα τοῦ «Ἄσπρου Γάτου» δὲ χωροῦσε μῆλο. Εἶχαν προσθέσει τραπέζια φαγητοῦ ἀκόμα καὶ στὸ χωλλ τῆς εἰσόδου, τὰ γκαρσόνια εἶχαν παραζαλιστεῖ κι' ὁ Μοκοκὸ εἶχε ἀποκάμει νὰνοιγοκλείνει τὴ στριφογυριστὴ πόρτα στοὺς πελάτες.

Κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρωΐ, τὸν εἶχε πάρει λιγάκι ὁ ὕπνος στὸ κάθισμά του, ὅταν πετάχτηκε ἀπάνω ἀπὸ ἕναν ἀσυνείθιστο θόρυβο.

Μιὰ μεγάλη παρέα τὸ εἶχε ρίξει στὸ γλέντι. Ἕνας νέος εἶχε πιάσει τὸ χορὸ καί, τραβώντας πίσω του ἄντρες καὶ γυναῖκες, γύριζε χορεύοντας τριγύρω στὰ τραπέζια, ἐνῶ ἡ ταιγγάνικη ὀρχήστρα χαλοῦσε τὸν κόσμο.

Ἡ εὔθυμη αὐτὴ ἀλυσίδα πέρασε καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ καφενείου κι' ἐκεῖ ὁ νεαρὸς γλεντζὲς εἶχε μιὰ ἔμπνευση. Πῆρε τὸ μπαστούνι του κι' ὅπου ἔβλεπε καπέλλο - σὲ κεφάλι, ἔδειν μιὰ καὶ τὸ πετοῦσε κᾶτω. Οἱ πελάτες τὄριξαν στάστεῖο καὶ γελοῦσαν, γιατὶ ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κοσμικοὺς τύπους τοῦ Παρισιοῦ.

Στὸ κέντρο ὁλόκληρο ἐπεκρατοῦσε ἕνα εὔθυμο πανδαιμόνιο κι' ὁ Μοκοκὸ ἄφισε τὴ θέση του, βρῆκε τὴν Ἰσλὲ καὶ ἀκολουθοῦσαν μαζὶ τὴν ἀλυσίδα τῶν γλεντζέδων, γοητευμένοι ἀπὸ τὴ γενικὴ εὐθυμία καὶ τὴ φασαρία.

— Κοίτα τους τί ἀστεῖοι ποὺ εἶναι, Μοκοκό, ἔλεγε ἡ Ἰσλέ... Οἱ ἄσπροι αὐτοὶ κάνουν σὰν τοὺς δικούς μας τοὺς πολεμιστές, ὅταν χορεύουν τὰ βράδυα τριγύρω στὴ φωτιά.

—Ἀλήθεια! συμφωνοῦσε ὁ μικρὸς πρίγκιπας. Τώρα θὰ τσακώθοῦν! Κοίταξε!

Ἔκφνικὰ τὸ βασιλόπουλο αἰσθάνθηκε τὸ χέρι τῆς Ἰσλὲ νὰ τοῦ πιάνει σφιχτὰ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέει μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη:

—Ἄ, κοίταξε κεῖ πέρα! Τί βλέπω; Εἶν' αὐτός, αὐτός!..

Ὁ Μοκοκὸ κοίταξε ὅπου τοῦδειχνε ἡ φιληνάδα του, μὰ δὲν εἶδε τίποτα, ποὺ νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἀνησυχία της. Τρεῖς πελάτες καθόνταν σ' ἕν' ἀπόμερο τραπέζι, πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς διόρθωνε θυμωμένος τὸ καπέλλο του, ποὺ οἱ γλεντζέδες τοῦ τῶχαν τσαλακώσει.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἰσλέ, τί εἶδες; ρώτησε ὁ Μοκοκό.

Ἡ κόρη τοῦ Μαμοῦ, ποὺ ἄρχισε νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴ συγκίνησή της, μπόρεσε τέλος νὰ ἐξηγηθεῖ:

— Γιὰ κοίταξε αὐτὸν τὸν χοντρὸ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ κάθεται πίσω ἀπ' τὶς λατάνιες τῆς σκάλας!

—Τὸν βλέπω ... Εἶναι ὅλος φούρκα ποὺ τοῦ στράβωσαν τὸ ψηλό του.

— Καλέ, αὐτὸς εἶναι Πατατούκας!

Ὁ Μοκοκὸ τινάχτηκε ἀπάνω.

— Τί ἔκαμε λέει;.. Μὰ τρελάθηκες, Ἰσλέ; Αὐτὸς δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου. Ὁ Πατατούκας εἶχε μαῦρα μουστάκια καὶ μαλλιά, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ξυρισμένος καὶ ξανθός.

—Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶν' αὐτός, ἀπάντησε ἡ Ἰσλὲ μὲ πεποίθηση. Ὅταν τοῦ πέταξαν κάτω τὸ καπέλλο του, τοῦφυγαν μαζὶ καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τότε τὸν γνώρισα. Ὕστερα τὰ ξαναφόρεσε ὅλα, γεμάτος φούρκα

Ὁ πρίγκιπας Μοκοκὸ ἄρχισε νὰ πιστεύει ὅτι ἡ φιλενάδα του μιλοῦσε σωστά Κοίταξε προσεχτικὰ τὸ χοντρὸ πελάτη

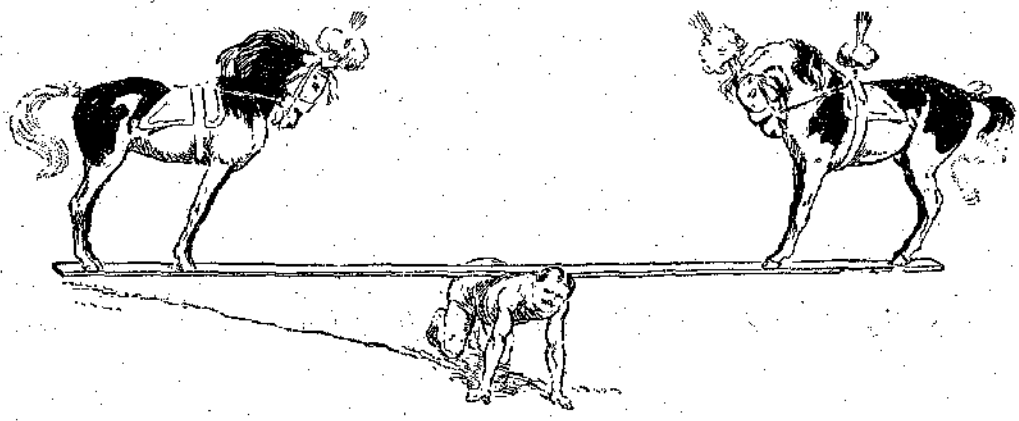

«Ἀντίκρυσαν τὸν Ἡρακλῆ νὰ σηκώνῃ στὴ ράχη του δυὸ ἄλογα ...» (Σελ. 254, στ. α'.)

καὶ εἶδε ὅτι, ἔξω ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ξυρισμένο μουστάκι, ἔμοιαζε σ' ὅλα τἄλλα μὲ τὸν παλιό του καθηγητή.

Βέβαια, ἦταν πιὸ καλοντυμένος ἀπὸ ἄλλοτε καὶ τὸ κοστούμι του ἦταν τῆς τελευταίας μόδας.

— Στὸ κάτω-κάτω, μπορεῖ νὰ ἔχεις καὶ δίκιο. Ἔτσι καθόταν κι' ἐκεῖνος...

— Μὰ εἶμαι βέβαιη! εἶπε ἡ μικρή.

—Τότε καλά. Τὸ νοῦ σου μὴ μᾶς πάρει μυρωδιά. Γιατὶ ἂν τὄξερε πῶς

«Τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴ χώρα του καὶ τὶς συμφορές του...»
(Σελ. 245, στ. β'.)

εἶμαστε δῶ, δὲν θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του οὔτε στιγμή.

***

Τὸ βασιλόπουλο πῆρε τὴ χορεύτρια σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου χωρὶς νὰ φαίνονται, θὰ μποροῦσαν νὰ παρακολουθοῦν ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ ξενύχτη.

— Καὶ τί νὰ κάμουμε τώρα; ρώτησε ὁ Μοκοκό.

— Νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὸν Αὔγουστο καὶ τὸν Πούμ - Πούμ.

— Τρέχω.

Καὶ ὁ μικρὸς τὄβαλε κιόλας γιὰ τὴν πόρτα, δίχως νὰ δώσει σημασία στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν φώναζαν· μὰ ξαφνικὰ κοντοστάθηκε καὶ γύρισε πίσω.

— Κι' ἂν σηκωθῇ καὶ φύγει, πρὶν γυρίσω; θέλω τόσην ὥρα νὰ πάω στὴ «Διάνα» νὰ τοὺς ξυπνίσω.

Ἡ μικρούλα φίλη μας τἄχε σκεφθεῖ ὅλα. Τίποτε δὲν ξεχνοῦσε αὐτή! Καὶ μέσα ἀτὸ νοῦ της εἶχε λύσει κι' αὐτὴ τὴν δυσκολία.

—Ἔννοια σου, ἀπάντησε, καὶ δὲ θὰ φύγει... Δὲ θὰ τὸν ἀφίσω ἐγὼ νὰ φύγει.

— Πῶς;

— Εἶναι δική μου δουλειά.

Κι' ἀφοῦ ἔψαξε στὴ φοῦστα της, ἡ μικρὴ ἔδειξε στὸ φίλο της τὸ καλάμι μπαμπού, ποὺ εἶχε μέσα τὸ ναρκωτικὸ φάρμακο τοῦ γέρο Μαμοῦ.

Ὁ Μοκοκὸ μάντευσε τοὺς σκοποὺς τῆς Ἰσλέ, ἀλλὰ φοβήθηκε.

— Θὰ σὲ ἰδεῖ, Ἰσλέ, εἶπε, κι' ἂν σὲ γνωρίσει, χαθήκαμε... Θὰ γίνει ἄφαντος, δὲ θὰ ξαναπατήσει ποτὲ δῶ μέσα.

Ἡ Ἰσλὲ ἄρχισε νὰ πειράζεται γιατὶ τὴ φανταζόταν τόσο ἀδέξια.

— Ἐγὼ ξέρω νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία της· δὲ θὰ μὲ γνωρίσει καθόλου!

Καὶ, σὰ νἄθελε νὰ βεβαιώσει ὁλότελα τὸ φίλο της, γλύστρησε σὰ σαῦρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τραπέζια. Ὁ Μοκοκὸ τὴν εἶδε νὰ πλησιάζει τὸ τραπέζι τοῦ ἐχθροῦ μὲ κόπο, ἀπὸ τὸ πλάγι. Ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὸ φόβο του, ὅταν ἡ μικρὴ δὲν ἀπεῖχε παρὰ τρία βήματα ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἂν ἐκεῖνος ἔκανε νὰ γυρίσει λιγάκι καὶ τὴν ἔβλεπε κατὰ πρόσωπο;

Μὰ ἡ Ἰσλὲ τἄχει ὅλα προβλέψει. Κάνοντας πῶς χορεύει, πλησιάζει ὁλοένα κι' εὐθὺς μόλις ὁποπτεύεται πῶς ὁ Πατατούκας θὰ γυρίσει, κρύβεται πίσω ἀπ' τὴν κολόννα. Καὶ βάζοντας ὅλη τὴ σοβελτοσύνη καὶ γρηγοράδα της, καθὼς περνοῦσε γοργὰ μπρὸς ατὸ τραπέζι του, ρίχνει μερικὲς σταγόνες, ἴσως πιὸ πολλὲς παρ' ὅσες χρειάζονταν, μέσα στὸ ποτῆρι τῆς σαμπάνιας του!

Τελείωσε! Ἡ χορεύτρια τώρα χορεύει πηγαίνοντας πρὸς τὸ κέντρο τῆς σάλας, ὅλοι τὴ χειροκροτοῦν, κι' ὁ Πατατούκας, χωρὶς νὰ καταλάβει τί ποτε, κοιτάζει ἀφῃρημένος.

Τώρα τὰ δυὸ ἀραπάκια κοιτάζουν μαζὶ τὸν ξενύχτη. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟ

Σὲ μιὰ πλαγιὰ τῶν Βαρδουσιῶν εἶναι ριζωμένο τὸ μικρὸ χωριό. Μπροστά του ἔχει τὴν ἀπότομη Γκιώνα καὶ πίσω του τὰ ψηλὰ Βαρδούσια. Μεταξὺ τῶν βουνῶν αὐτῶν τρέχει ὁ Μόρνος. Καὶ ὅταν κατεβάζῃ πολὺ νερό, ἀκούγεται ὥς τὸ χωριὸ ψηλὰ ὁ ρόγχος τοῦ νεροῦ.

Πουρνάρια ψηλὰ καὶ δασιὰ ἀγκαλιάζουν σφιχτὰ τὸ χωριὸ καί, ψηλότερα, τὰ σκοῦρα ἔλατα σκεπάζουν μεγάλες ἐκτάσεις τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ κατεβαίνουν τὸν χειμῶνα τ' ἀγριόγιδα καὶ βόσκουν.

Ἐδῶ πιὰ στὰ πουρνάρια εἶναι τὸ βασίλειο τῶν γιδιῶν Ἀμέτρητα βόσκουν στὰ δάση, σκαλώνουν στὰ χαμηλὰ δένδρα καὶ τρώγουν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια, σηκώνονται στὰ πισινὰ πόδια τους καὶ μαδοῦν τὰ νεαρὰ δένδρα, καὶ τὰ κουδούνια τους σκορπίζουν στὶς ἐρημιὲς τῶν δασῶν εὔθυμη καὶ ἁρμονικὴ ζωή.

Ὄμορφο πρᾶγμα εἶναι νὰ κάθεται κανεὶς στὸν ἰσκιο μεγάλης πουρνάρας καὶ ν' ἀκούῃ τὴν ἁρμονία τῶν κουδουνιῶν, τὰ σφυρίγματα τοῦ τσοπάνη καὶ τὸ κελάϊδισμα τῶν πουλιῶν.

Πρωΐ πρωΐ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοῦ Μαΐου, εἶχα πάει στὸ δάσος νὰ ἰδῶ τὶς φουντωτὲς πουρνάρες καὶ ν' ἀκούσω τ' ἀηδόνια καὶ τὰ κοτσύφια. Καὶ οἱ πέτρες ἀκόμη εἶχαν λουλούδια.

Ἀφῃρημένος στὴν ἀπόλαυση τῆς ἐξοχῆς, δὲν κατάλαβα πότε πέρασε ἡ ὥρα. Ἀπὸ τὴν ἔκσταση αὐτὴ μ' ἐξύπνισε ἡ καμπάνα τοῦ σχολείου. Ὁμολογῶ ὅτι μὲ μεγάλη μου δυσαρέσκεια τὴν ἄκουσα. Ἦταν ἀνάγκη ὅμως ν' ἀφήσω τ' ἀηδόνια καὶ νὰ πάω ν' ἀκούσω τὰ παιδιὰ τὶ γράμματα ἤξεραν.

Ὅταν ἔφθασα στὸ σχολεῖο, ἦσαν τὰ παιδιὰ ὅλα καθισμένα στὰ θρανία, καμμιὰ τριανταριά. Ὅλα τσοπανόπουλα, πλυμένα ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

—Ὁ Κώτσιος, ποῦ εἶναι ὁ Κώτσιος; ἐρώτησε ὁ δάσκαλος.

— Κὺρ δάσκαλε, ἐσκιάχτηκε μήν τὸν δεῖρῃ ὁ ἐπιθεωρητὴς κ' ἐπῆγε στὰ γίδια.

Ὁ Κώτσιος ἦταν ὁ καλύτερος μαθητὴς τῆς πρώτης καὶ ὁ καϊμένος ὁ δάσκαλος ὑπελόγιζε νὰ κάμῃ μ' αὐτὸν τὴ φιγούρα του. Ἀλλ' ὁ Κώτσιος ἐσκέφθη ὅτι, ἀφοῦ ὁ δάσκαλος δίνει 4 ξυλιὲς στὰ χέρια, ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ δίνῃ 104. Δρόμο λοιπὸν γιὰ τὰ γίδια. Ζήτω ἡ ἐπανάσταση, ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Ὁ δάσκαλος τότε ἐκάλεσε δυὸ μεγάλους μαθητὰς τῆς τετάρτης καὶ τοὺς εἶπε κάτι μυστικό. Ἐχύθηκαν τότε αὐτοὶ σὰν ἀγριόγιδα ἐπάνω στὸν ἀνήφορο κατὰ τὸ βουνό, στὰ λημέρια τοῦ Κώτσιου.

Ἐγὼ κι' ὁ δάσκαλος ἐξετάζαμε τ' ἄλλα παιδιὰ καί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ εἶχα λησμονήσει τὸν Κώτσιο. Δὲν πέρασε ὅμως μιὰ ὥρα καὶ βλέπουμε τοὺς δυὸ χωροφύλακας νὰ φέρνουν τὸν Κώτσιο, κρατώντας τον ἀπὸ τὰ χέρια, ὅπως σὲ κάτι εἰκόνες φέρνουν τὸ Διάκο αἰχμάλωτο οἱ Τοῦρκοι.

Ὁ Κώτσιος, ἄπλυτος, κλαμένος, φαινόταν σωστὸ ἀγριόγιδο ποὺ τῶ πιασαν αἰχμάλωτο ἐπιτήδειοι τσοπάνηδες.

Τότε τὸν παρέλαβα ἐγώ, τὸν ἐχαϊδεψα, τὸν εἶπα καλὸ παιδὶ καὶ τὸν ἔβαλα νὰ καθήσῃ στὸ θρανίο. Ὁ προνοητικὸς δάσκαλος ὅμως ἔβαλε καὶ δυὸ φρουροὺς ἀπὸ τὸ ἕνα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόρτας.

—Ἔλα, Κώτσιο, τοῦ εἶπα νὰ μᾶς διαβάσῃς στὸ Ἀλφαβητάρι σου.

Ὁ Κώτσιος ὅμως κρατοῦσε σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀμίλητος, κόκκινος ἀκόμη ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ ἀκίνητος. Μόνο σκούπιζε κάποτε κάποτε τὴ μύτη του μὲ τὰ μανίκια του.

Τότε ἐγὼ ἐσκέφθηκα ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυση στὰ χωριατόπουλα εἶναι ἡ ζάχαρη. Ἐπῆγα λοιπὸν στὸ δωμάτιο τοῦ δασκάλου, ἐπῆρα τὸ καφεκούτι κι' ἕνα κουταλάκι καὶ πλησίασα τὸν Κώτσιο.

—Ἔλα, Κώτσιο, σήκω τὸ κεφάλι σου, ἄνοιξε τὸ στόμα σου, νὰ σοῦ δώσω ζάχαρη.

Τίποτα ὁ Κώτσιος.

Τότε ἔβαλα στὸ κουτάλι ζάχαρη καὶ προσπαθοῦσα νὰ τοῦ τὸ χώσω στὸ στόμα σὰν κινίνο. Ὁ Κώτσιος ἔσφιγγε τὰ δόντια. Ἐγὼ ἐπέμενα. Ὅταν ὅμως ἡ ζάχαρη ἀκούμπησε λίγο στὴ γλῶσσά του κι' ἐγλυκάθη, ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τῶγλειψε τὸ κουτάλι, μ' ἐκό ταξε μὲ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια του, ἐχαμογέλασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα του τὸ Ἀλφαβητάρι ποῦ μύριζε τυρίλας, κι' ἐδιάβασε: «Εἶδε τὸ γάϊδαρο νὰ βρέχεται καὶ τοῦ εἶπε: «Βρέχεσαι καϋμένε;» «Καλύτερα βρεμένος παρὰ φορτωμένος» εἶπε ὁ γάϊδαρος».

— Μπράβο, Κώτσιο, μπράβο.

Κι' ἔτσι τὸ ἀγριόγιδο ἡμέρεψε μὲ τὴ ζάχαρη.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ

Ὁ Ζήνων, ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐδίδασκε πῶς ὅ,τι κάνει κανένας κι' ὅ,τι παθαίνει τοῦ εἶναι γραφτό. Κάποτε εἶχ' ἕνα δοῦλο ποὺ τὸν τσάκωσε κλέφτη. Καὶ τὸν ἄρχισε στὸ ξύλο.

— Μή, ἀφέντη μου, φώναξε ὁ κατεργάρης ἐκεῖνος· ἦταν γραφτό μου νὰ κλέψω...

— Καὶ νὰ δαρθῇς! ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν δέρνῃ...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λ'.

Ἀστυνόμος στὸ νησὶ ἦταν τότε ὁ κύριος Ταμπούρας, ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, κοντόχοντρος, κοιλαράς, φαλακρός, φωνακλάς, γρινιάρης μά, κατὰ βάθος, ἀγαθότατος ἄνθρωπος.

Τὸ ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἦταν μαζὶ μὲ τὸ Δημαρχεῖο, σ' ἕνα μεγάλο σπίτι μὲ κολόννες μπροστά, ἀπάνω στὴν κεντρικὴ Πλατεῖα.

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, ὁ κ. Ταμπούρας εἶχε φάει καλά, εἶχε πιεῖ καλύτερα καὶ τὄχε ρίξει στὸν ὕπνο ὥς τὶς τρεῖς. Μὰ ὅταν σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του, αἰσθανόταν ἀκόμα νύστα, βάρος, καὶ ζεσταινόταν πολύ. Γι' αὐτὸ ξεκούμπωσε τὴ στολή του, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ παρακαλοῦσε θεοὺς καὶ ἁγίους νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανένας, γιὰ κάμποση ὥρα τοὐλάχιστο...

Ἀλλὰ δὲν πέρασε ἕνα τέταρτο κι' ὁ χωροφύλακας, ὁ Ἄνθιμος, μπῆκε σιγὰ καὶ τοὔπε σιγότερα πῶς τὸν ζητοῦσε μιὰ γυναίκα.

— Νὰ φύγῃ! μουγκρούρισε μὲ κλειστὰ μάτια ὁ κ. Ἀστυνόμος.

— Δὲν μπορεῖ, καπετάνιο μου, γιατὶ λέει πῶς ἔχασε τὸ κορίτσι της.

— Ἂς πάει νὰ τὸ βρῇ!

— Πῆγε, μὰ δὲν τὸ βρῆκε, λέει, πουθενά. Γι' αὐτὸ ἦρθε, λέει, νὰ πέσῃ στὰ πόδια σας νὰ τῆς τὸ βρῆτε.

— Οὔφ! ἔκαμε ὁ κ. Ἀστυνόμος. Πές της νἀρθῇ... νὰ τῆ δώξω ἐγώ!

Σὲ λίγο ἡ γυναίκα μπῆκε. Ἦταν, ἐννοεῖται, ἡ κυρὰ Κωσταντινιά, μὲ τὴ βέργα ξεχασμένη πάντα στὰ χέρια της. Ὁ κ. Ταμπούρας ἄνοιξε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του, τὴν εἶδε καὶ τὰ ξανάκλεισε.

— Τί ἔχασες, καλὲ σύ; τὴ ρώτησε.

— Τὸ κορίτσι μου, κὺρ-Ἀστρονόμο μου, τὴ Φεβρονία μου...

— Ἂς τὴ φύλαγες.

— Πῶς νὰ τὴ φύλαγα; Κοτζὰ-κορίτσι εἶναι. Νὰ μὴν τὸ στείλω καὶ στὸ μπακάλη νὰ μοῦ ψωνίσῃ λίγο πετρόλαδο;.. Λοιπὸν τὄστειλα. Κι' ἀκόμα νὰ γυρίσῃ...

— Θὰ γυρίσῃ... Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ θὰ τὴ βρῇς ἐκεῖ νὰ σὲ περιμένῃ.

— Δὲν τὸ πιστεύω. κὺρ Ἀστρονόμο μου! Τὸ κορίτσι μου, λέω, θὰ μοῦ τὄκλεψαν τίποτα κακοὶ ἄνθρωποι.

— Μὴ λὲς κουταμάρες τώρα! Ἐδῶ δὲν ἔχει κακοὺς ἀνθρώπους. Ποῦ εἴμαστε;

— Ἀμ' τότε πῶς κι' ὁ κὺρ-Μάνθος, ὁ χωριάτης, ἔχασε τὸ γάϊδαρό του;

Ὁ Ἀστυνόμος ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του.

— Τί; ἔκαμε. Ἔχασε καὶ κανένας χωριάτης τὸ γάϊδαρό του;..

— Μάλιστα, ἐδῶ εἶναι, ἀπόξω περιμένει, κι' ἂς σοῦ τὸ πῇ.

Ὁ κ. Ἀστυνόμος εἶδε τότε πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ ξυπνήσῃ. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν στὸν τόπο ἄνθρωποι ποὺ νὰ κλέβουν κοριτσάκια, ὑπῆρχαν ὅμως μερικοὶ παστρικοὶ ποὺ ἔκλεβαν κότες, γάλους, ἀρνιά, μπουγάδες. Γιατὶ ὄχι λοιπὸν καὶ γαϊδάρους;.. Κι' αὐτοὺς τοὺς παστρικοὺς τοὺς εἶχε πολὺ στὸ στομάχι ὁ κ. Ἀστυνόμος...

Σηκώθηκε, φώναξε τὸν Ἄνθιμο καὶ τοὔπε νὰ τοῦ φέρῃ τὸ χωριάτη ποὺ ἔχασε τὸ γάϊδαρό του.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ κριάρι κατάφερε ἕνα γερὸ κουτούλισμα ποὺ πέτυχε τὴ δεύτερη ἀλεποῦ στὴ μέση. Ἐκείνη ἔκανε δυό τρεῖς βόλτες στὸν ἀέρα καὶ ὕστερα τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὁ Νίλς ἔνοιωθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ στὴν τρίτη ἀλεπού· ἀλλὰ ἐκείνη τὸ εἶχε σκάσει μόλις εἶδε τὰ παθήματα τῶν ἄλλων.

— Γι' ἀπόψε τοὺς φθάνει ! φώναξε ὁ Νίλς.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα, εἶπε τὸ κριάρι. Ξαπλώσου τώρα πάνω στὴν πλάτη μου καὶ χῶσου μέσα στὸ μαλλί μου. Ὕστερα ἀπὸ ὅσα τράβηξες στὴν τρικυμία, σοῦ ἄξιζε νὰ ἔχῃς ἕνα ζεστὸ κρεβάτι γιὰ νὰ κοιμηθῇς.

Ἡ Τρύπα τοῦ Διαβόλου

Σάββατο, 9 Ἀπριλίου

Τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ Νίλς, ἀνεβασμένος στὴ ράχη τοῦ κριαριοῦ, ἄρχισε νὰ περιδιαβάζει τὸ νησί. Ὁλόκληρη ἡ νῆσος Κὰρλ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μεγάλος βράχος. Ἔμοιαζε σὰν ἕνα πελώριο σπίτι μὲ ὀρθοὺς τοίχους καὶ μὲ μιὰ ἀπέραντη ταράτσα. Τὸ κριάρι ἔδειξε στὸν Νίλς τὰ ὡραῖα βοσκοτόπια ποὺ ἦταν στὸ νησί, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νάπανε φτιασμένο μονάχα γιὰ τἀρνιά. Δὲν ἔβλεπε κανένας τίποτε ἄλλο παρὰ ἄγρια χορτάρια, σκληρὰ καὶ μικρά, ποὺ ἀρέσουν πολὺ στὰ πρόβατα. Ὅποιος ὅμως ξεθαρευόταν νὰ πάει ὥς τὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, αὐτὸς μποροῦσε βέβαια νὰ ἰδῇ κι' ἄλλα πράγματα πολὺ ὡραιότερα ἀπὸ τὰ λειβάδια. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴν ἀπέραντη θάλασσα ποὺ ἔλαμπε καταγάλανη κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Πέρα στὸν ὁρίζοντα πρὸς τὴν Ἀνατολὴ διακρινόταν ἡ μονότονη καὶ μακρουλὴ παραλία τῆς Γκότλαντ καὶ στὰ νοτιοδυτικὰ φαινόταν ἡ μεγάλη νῆσος Κὰρλ, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὴ μικρή.

Τὸ κριάρι ἔφθασε στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ὥστε ὁ Νίλς ἔβλεπε ἀποκάτω του τοὺς ὀρθοὺς βράχους ποὺ ἔβρεχαν τὰ κύματα. Οἱ βράχοι ἦσαν γεμάτοι μὲ φωλιὲς ἀπὸ θαλασσοπούλια, ἀπὸ γλάρους, ἀλκυόνες καὶ πετροχελίδονα.

— Τί ὡραῖα ποὺ εἶναι ἐδῶ ! εἶπε ὁ Νίλς. Εἶναι στ' ἀλήθεια εὐλογημένος τόπος !

— Ναί, εἶπε τὸ κριάρι. Εἶναι πολὺ ὡραῖα !

Φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ ἀκόμη κάτι, δὲν εἶπε ὅμως τίποτε, ἀλλὰ μονάχα ἀναστέναξε.

— Ἂν θελήσῃς νὰ περπατήσῃς καὶ μοναχός σου, ἐξακολούθησε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, τότε πρέπει νὰ προσέχεις τὶς σχισμάδες ἀπ' τοὺς βράχους.

Τὸ κριάρι εἶχε δίκιο. Σὲ πολλὰ μέρη τοῦ νησιοῦ οἱ βράχοι ἐσχημάτιζαν σωστὲς χαράδρες. Ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες λεγόταν «ἡ τρύπα τοῦ Διαβόλου». Ἦταν πλατειὰ ἕνα μέτρο καὶ κάμποσα μέτρα βαθειά.

— Ἂν ἔπεφτε κανένας ἐδῶ μέσα, θὰ ἐγινόταν χίλια κομμάτια, εἶπε τὸ κριάρι, καὶ στὸν Νίλς φάνηκε ὅτι αὐτὸν τὸ λόγο τὸν εἶπε ἔχοντας κάτι στὸ νοῦ του.

Ἔπειτα κατέβηκαν στὴν παραλία. Μ' ὅλο ποὺ κι' ἐκεῖ ἦταν πολὺ ὡραῖα, τοῦ Νίλς τοῦ ἄρεσε καλύτερα νἀνέβῃ πάλι πάνω στὸ νησί. Στὴν παραλία συνείθιζαν νὰ γευματίζουν οἱ ἀλεπούδες καὶ ἔβλεπε κανεὶς παντοῦ πτώματα ἀπὸ ἀρνιά. Ἄλλα ἦταν μονάχα σκελετοί, ἀσπρισμένοι ἀπὸ τὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὸν ἥλιο, ἄλλα ἦταν μισοφαγωμένα, καὶ ὑπῆρχαν μερικὰ ποὺ οἱ ἀλεπούδες τὰ εἶχαν ἀφήσει ἐντελῶς ἀκέραια. Ὁ Νίλς καὶ τὸ κριάρι εἶδαν μὲ φρίκη, ὅτι οἱ ἀλεπούδες ἔπνιγαν τἀρνιὰ μονάχα γιὰ τὸ κέφι τους, μονάχα γιὰ νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ καταστρέψουν. Τὸ κριάρι δὲν στάθηκε μπροστὰ στὰ ψόφια ἀρνιά, ἀλλὰ προχώρησε σιωπηλό. Ὁ Νίλς ὅμως εἶδε θέλοντας καὶ μὴ ὅλο ἐκεῖνο τὸ φρικαλέο θέαμα.

Ὁ Νίλς στὴ ράχη τοῦ κριαριοῦ κι' οἱ ἀλεπούδες.

Τὸ κριάρι ἀνέβηκε πάλι πάνω στὸ νησί. Σὰν ἔφθασε ὅμως, στάθηκε καὶ εἶπε :

— Ἂν ἔβλεπε κανένας ὅλη αὐτὴ τὴ συμφορὰ καὶ ἦταν ἔξυπνος καὶ ἱκανός, δὲν θὰ ἡσύχαζε προτοῦ νὰ κάνει τὶς ἀλεπούδες νὰ πάθουν ὅ,τι τοὺς ἀξίζει.

— Ἀλλὰ κι' οἱ ἀλεπούδες πρέπει νὰ ζήσουν, εἶπε ὁ Νίλς.

— Βέβαια, εἶπε τὸ κριάρι. Ὅποιος δὲν σκοτώνει περισσότερα ζῶα ἀπ' ὅ,τι τοῦ χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησή του, αὐτὸς ἔχει δικαίωμα νὰ ζήσῃ. Οἱ ἀλεπούδες ὅμως αὐτὲς εἴδες τί ἔκαναν !

— Δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς βοηθήσουν τἀφεντικά σας οἱ χωριάτες ; εἶπε ὁ Νίλς.

— Ἤρθαν κάμποσες φορὲς ἐδῶ μὲ τὸν σκοπὸ αὐτόν, εἶπε τὸ κριάρι, ἀλλὰ οἱ ἀλεπούδες κρύβονταν μέσα στοὺς βράχους καὶ τὶς σπηλιὲς καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὶς σκοτώσουν.

— Ἀχ, καλό μου κριάρι ! δὲν θὰ πιστεύεις βέβαια, ὅτι ἕνα ἀδύνατο πλάσμα σὰν καὶ μένα θὰ καταφέρει περισσότερα ἀπ' ὅσα δὲν κατόρθωσαν νὰ κάνουν οἱ χωριάτες ; εἶπε ὁ Νίλς.

— Ὅποιος εἶναι μικρὸς καὶ ἐπιτήδειος, μπορεῖ νὰ καταφέρει πολλὰ πράγματα, ἀπάντησε τὸ κριάρι.

Δὲν μίλησαν πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὁ Νίλς πῆγε νὰ συναντήσῃ τὶς ἀγριόχηνες ποὺ ἔβοσκαν ἐκεῖ κοντά. Μ' ὅλο ποὺ δὲ θέλησε νὰ δείξῃ τίποτε στὸ κριάρι, εἶχε ταραχθεῖ πολὺ μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶδε κι' ἤθελε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ βοηθήσῃ τἀρνιά.

«— Θὰ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὴν Ἄκκα καὶ μὲ τὸν χήνο μου τὸ Φίλιππα, σκέφθηκε. Μπορεῖ νὰ ἔχουν καμμιὰ καλὴ συμβουλὴ γιὰ νὰ μοῦ δώσουν».

Σὲ λίγη ὥρα ὁ Νίλς, ἀνεβασμένος στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου, τράβηξε κατὰ τὴν «τρύπα τοῦ Διαβόλου». Ὁ χήνος ἔτρεχε ἄφοβος πάνω στὸ νησὶ καὶ ἔδειχνε πὼς δὲν συλλογιζόνταν διόλου ποὺ ἦταν ἔτσι ἄσπρος καὶ ἔτσι μεγάλος. Οὔτε προσπαθοῦσε κἂν νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ κανένα ὕψωμα, ἢ κανένα δένδρο, ἀλλὰ τραβοῦσε ἀδιάφορος τὸ δρόμο του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΒΡΑΔΥΝΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Πίσω, στὸ σπίτι ὅταν γυρνῶ
τὴ νύχτα, ἀπ' τὴν πλατεῖα περνῶ
ποὺ κρέμεται ἔρημο φανάρι·
νοτιὰ τὸ δέρνει βραδυνὴ
καὶ τὸ τινάζει ἀπ' τὸ σχοινί,
σφοδρά, γιὰ νὰ τὸ συνεπάρει.

Ταιριάζει ὁ ἀγέρας ὁ κουφὸς
κι' αὐτὸ τὸ τρομαγμένο φῶς
στοὺς τοίχους πάνω ποὺ σπαράζει,
κ' ἡ σύναξη ἄσωτα παιδιὰ
ποὺ ὄξω ἀπομένουν, στὴ βραδυά,
δίχως ψυχὴ νὰ τοὺς φωνάζει.

Στὰ σύρματα οἱ πιασμένοι ἀητοί,
τὰ τζάμια ποὺ εἶναι ἀπὸ χαρτί
— δὲν εἶναι πρᾶμμα δίχως ταῖρι·
κ' ἡ φυσαρμόνικα ἡ βαρειὰ
ποὺ ἄφαντη κλαίει, κάπου μακρυά,
στὸ πίσω τρίστρατο — ποιὸς ξέρει ! —

Ὁ ἴσκιος μου τάχα ποὺ περνᾶ
καὶ μεγαλώνει, ὥς τὴ γωνιά,
πιότερο ἀπ' ὅλα δὲν τῆς μοιάζει ;
— καθὼς μιὰ μαύρη κασκανιὰ
ποὺ ἀνεμοδέρνει ἡ χειμωνιὰ
κ' ἡ μπόρα ἀκέρια τὴν ἁρπάζει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τζὰκ δέχθηκε τὴν πρόσκληση τῆς Ζεναΐδας, ἀλλὰ γι' ἀγάπη τῆς μητέρας του. Καὶ τὴν ἄλλη Κυριακή, τὴν πῆρε καὶ πῆγαν στὸ Σαρρόν, στὸ εἰρηνικό, τὸ νοικοκυρεμένο καὶ καθαρότατο σπιτάκι τῶν Ρουντίκ. Πραγματικῶς, στὴν ἀρχὴ ἡ Ἴδα ἔδειξε κάποια εὐχαρίστηση νὰ συναναστρέφεται τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ κοινωνικῶς ἦταν κάπως ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς Μπελιζαίρ, τοὺς Λεβὲντρ καὶ τοὺς Λεβέκ. Γρήγορα ὅμως εἶδε πὼς οὔτε αὐτοὶ δὲν ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἤθελε, ἐκεῖνοι ποὺ ἀποζητοῦσε. Κι' ἡ πλήξη της, ἡ στενοχώρια της, ἐξακολουθοῦσε ἀγιάτρευτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυό;

Ἕνα βράδυ, ὁ Τζὰκ βρῆκε τὴ μητέρα του ἀναστατωμένη.

— Μοῦ ἔγραψε ὁ Νταρζαντόν ! τοῦ φώναξε μὲ παραφορὰ μόλις τὸν εἶδε. Ὁ κύριος ἐτόλμησε νὰ μοῦ γράψῃ !.. Ἀφοῦ μάφησε τέσσερις μῆνες χωρὶς λέξη, χωρὶς λεπτό, χωρὶς τίποτα, κι' ἀφοῦ εἶδε πὼς δὲν τὸ κουνοῦσα, ὁ κύριος ἔχασε, φαίνεται τὴν ὑπομονή. Καὶ μοῦ γράφει πὼς γύρισε στὸ Παρίσι ἀπὸ ἕνα ταξιδάκι, κι' ἂν θέλω τίποτα...

— Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸν ἔχῃς ἀνάγκη; τὴν ἔκοψε ὁ Τζὰκ ποὺ τὴν κοίταζε μὲ ἀγωνία.

—Ἐγώ; ἔκαμε ἡ Ἴδα. Καὶ τί ἀνάγκη τὸν ἔχω; Ἀπεναντίας ἐκεῖνος μ' ἔχει ἀνάγκη, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μονάχος του. Τί περιμένεις ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ξέρει ἄλλο παρὰ νὰ γράφῃ;

— Καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς;

— Τί;.. Νὰ τοῦ ἀπαντήσω;.. Ἐγὼ σὲ ἄνθρωπο ποὺ τόλμησε νὰ σηκώσῃ χέρι;.. Ἄ, δὲ μὲ ξέρεις, Τζάκ! Τόση τουλάχιστο περηφάνεια τὴν ἔχω. Καλὰ καλὰ δὲν ἐδιάβασα οὔτε τὸ γράμμα του. Τὸ πέταξα, τὄκανα κομματάκια... Ἂς εἶναι ὅμως, ἤθελα νἀβλεπα τὰ χάλια τοῦ σπιτιοῦ του, τώρα ποὺ δὲν εἶμ' ἐκεῖ νὰ τὸ σιγυρίζω. Πώ, πώ, φρίκη θὰ εἶναι!.. Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ, νὰ μείνῃ δυὸ μῆνες στό... στό... πῶς τὸ λένε κεῖνο τὸ μέρος;..

Κι' ἥσυχα-ἥσυχα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ γράμμα ποὺ εἶχε πεῖ πὼς τὸ εἶχε σχίσει καὶ πετάξει, κι' ἔψαξε νὰ ἰδῇ τὸ ὄνομα ποὺ ἤθελε:

—Ἄ, ναί, στὸ Ρουαγιὰλ εἶχε πάει. Τί τρέλα! δὲν γίνονται χειρότερα γι' αὐτὸν ἀπὸ τὰ μετκλλικὰ λουτρὰ τοῦ Ρουαγιάλ. Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει πιά; ἂς πάῃ ὅπου θέλει!

Ὁ Τζὰκ κοκκίνησε γιὰ τὸ ψέμμα της, μὰ δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ παρατήρηση. Κι' ἡ βραδιὰ πέρασε χωρὶς νὰ μιλήσουν πιὰ γιὰ τὸ γράμμα τοῦ Νταρζαντόν. Ἡ Ἴδα ἔδειχνε μιὰ ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα, σὰ νἄθελε νὰ διώχνῃ μιὰ κακὴ σκέψη. Καὶ κάθε τόσο ἀκουμποῦσε στὴν καρέκλα τοῦ Τζάκ, τὸν χάϊδευε, τὸν φιλοῦσε καὶ τοῦλεγε:

— Μπράβο, παιδί μου! Τί καλὰ ποὺ μελετᾶς!

Ἀπεναντίας, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Τζὰκ μελετοῦσε πολὺ ἄσχημα. Δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ νοῦ του τὸ γράμμα ποὺ εἶχε κάνει τὴ μητέρα

«Βρῆκε μπροστά του τὸν Τζάκ...»

του ἄνω-κάτω. Προαισθανόταν πὼς σὲ λίγο πάλι θὰ τὴν ἔχανε.

Κι' ὅμως, στιγμὲς-στιγμές, ἀπὸ μέσα του, τὴ δικαιολογοῦσε. «Ἄντρας της εἶναι, ἔλεγε, τόσα χρόνια ἔζησε μαζί του, μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ, μπορεῖ νὰ μὴ τὸν συγχωρῇ, μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ μὴ τὸν λυπᾶται;..»

Σὲ λίγες μέρες, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μηχανουργεῖο, ὁ Τζὰκ εἶδε τὸν Χὶρς καὶ τὸν Λαμπασέντρ, ποὺ πιασμένοι μπράτσο, ἔστριβαν τὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Πανουαγιώ. Τὶ γύρευαν στὴ γειτονιὰ ἐκείνη, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν προκυμαία τῶν Αὐγουστίνων κι' ἀπὸ τὸ Περιοδικό τους;..

—Ἤρθε κανείς; ρώτησε τὸ θυρωρό.

Μ' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ ἀποκρίθηκε «ὄχι», ὁ Τζὰκ κατάλαβε πὼς τὸν γελοῦσαν, πὼς κάτι τοῦ ἔκρυβαν, πὼς μιὰ συνομωσία γινόταν ἐναντίον του...

Τὴν ἄλλη Κυριακή, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Ἐτιόλ, βρῆκε τὴ μητέρα του τόσο βυθισμένη στὸ διάβασμα, ποὺ δὲν ἄκουσε τὰ βήματά του· καὶ μόνο ἅμα τὸν εἶδε ἄξαφνα, βιάστηκε νὰ κρύψῃ τὸ φυλλάδιο ποὺ διάβαζε.

—Πῶς τρόμαξα! τοῦ εἶπε.

— Μὰ τί διάβαζες;..

—Ὤ, τίποτα, ἀνοησίες... Τί κάνουν στὸ Ἐτιόλ, ὁ γιατρός, ἡ Σεσίλη μας;.. Τὴ φίλησες καὶ γιὰ μένα, τὴ χρυσή μου;

Ὁ Τζὰκ δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Καὶ τὴν κοίταζε τόσο ἐταστικά, ποὺ ἐκείνη κοκκίνησε, ταράχθηκε κι' ἄξαφνα, σὰ νὰ ντράπηκε ποὺ θέλησε νὰ κρυφθῇ, εἶπε :

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἰδῇς τί διάβαζα ; ὁρίστε !

Ὁ Τζὰκ τὸ γνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ξώφυλλο: ἦταν ἕνα φυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ, ὅμοιο σχεδὸν μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε λάβει ὅταν ἦταν θερμαστὴς στὸν «Κύδνο». Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ Περιεχόμενα, εἶδε τί ἦταν κι' αὐτὸ ποὺ διάβαζε μὲ τόση προσήλωση ἡ μητέρα του: Ἕνα ποιήμα μὲ τὸν τίτλο «Ὁ χωρισμὸς» καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ «ὑποκόμης Ἀμορὸ Νταρζαντόν». Ὁ Τζὰκ βρῆκε τὴ σελίδα καὶ διάβασε δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς διακόσιους ἐκείνους στίχους ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἀπέραντο ποίημα. Ἔπειτα πέταξε τὸ φυλλάδιο μὲ θυμό.

—Καὶ τόλμησε ὁ ἄθλιος, εἶπε, νὰ σοῦ στείλῃ αὐτό ;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε δειλά· Κάποιος τἄφησε κάτω γιὰ μένα... δὲν ξέρω ποιός...

Σώπασαν μιὰ στιγμή. Ἡ Ἴδα ἤθελε νὰ σηκώσῃ τὸ φυλλάδιο, μὰ δὲν τολμοῦσε. Ἐπιτέλους ἔσκυψε. Κι' ὁ Τζάκ, βλέποντας τὸ κίνημα :

— Δὲν πιστεύω νὰ θὲς νὰ φυλάξῃς αὐτοὺς τοὺς γελοίους στίχους...

Ἡ Ἴδα ὀρθώθηκε.

—Ὄχι δά, ἔκαμε· δὲν εἶναι τόσο γελοῖοι..

— Γελοιωδέστατοι ! Σὲ βεβαιῶ λοιπὸν μόνο ποιητὴς δὲν εἶναι ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος !

— Ἔχεις λάθος, Τζάκ ! Κακὸς ἄνθρωπος εἶναι καὶ τὸ ξέρω καλύτερ' ἀπὸ σένα ἐγὼ ποὺ ὑπέφερα τόσα ἀπ' αὐτόν. Εἶναι ὅμως ποιητής ! Κι' οἱ ἐχθροί του ἀκόμα τὸμολογοῦν. Ἔχει γράψει ἀριστουργήματα. Κι' αὐτὸς ὁ «Χωρισμὸς» εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερά του. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ φεύγει καὶ τὸν ἀφίνει ἔται, χωρὶς ἐν' ἀντίο, χωρὶς νὰ γυρίσῃ κἂν τὸ κεφάλι της πίσω...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ

"ΚΑΝΕΙΣ ΑΣ ΜΗΝ ΤΑΡΑΞΗ,,

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 69]

Στ' ὀνείρου τὴ γλυκειὰ ἀγκαλιὰ
πλανιέται τ' ἀγγελούδι.
Τὸ στόμα του εἶν' μισανοιχτὸ
σὰν ρόδινο λουλούδι
καὶ τὸ σγουρὸ μαλλάκια του
λὲς κι' εἶν' ἀπὸ μετάξι.
Ἀφήστε το νὰ κοιμηθῇ,
κανεὶς μὴν τὸ ταράξῃ.

Μέσ' στὴ βαθύσκια ρεματιὰ
γλυκὰ ἀντηχοῦν οἱ τόνοι
ποὺ ἀπ' τὶς φυλλωσιὲς σκορπᾶ
ὁλόγυρα τ' ἀηδόνι.
Ἀφήστε το μὴ φοβηθῇ
καὶ μακρυὰ πετάξει,
ἀφήστε το νὰ τραγουδᾷ,
κανεὶς μὴν τὸ ταράξῃ.

Ἀπόψε τοῦ γερο-ψαρᾶ
ἡ ὄψη εἶναι καθάρια,
γιατὶ τὰ δίχτυα γέμισαν
μὲ ἀσημένια ψάρια.
Τὰ δάκρυά του στέγνωσαν,
χαρούμενος θ' ἀράξῃ
Στιγμὲς γλυκὲς ἀπόψε ζῇ,
κανεὶς μὴν τὸν ταράξῃ.

Ἔτσι κι' αὐτοῦ, ποὺ τὴ ζωὴ
μ' ἀγάπη ἀντικρύζει
κι' ὁ οὐρανὸς τῆς νειάτης του
ἀπὸ χαρὰ χρυσίζει,
σὰν ἡ ἐλπίδα ἡ γλυκειὰ
μέσα του πιὰ χαράζει,
τὰ ὄνειρα τῆς νειότης του
κανεὶς ἂς μὴν ταράξῃ.

Εἶναι στιγμὲς—σπάνιες στιγμὲς
ποὺ ἡ θλιβερὴ ζωή μας
φέρνει κάποιες χαρούμενες
εἰκόνες στὴν ψυχή μας.
Κανεὶς ἂς μὴν ταράξ' αὐτές,
οὔτε κι' ὁ κακὸς χρόνος.
Εἶναι ἡ χαρὰ τόσο γλυκειά!
τόσο πικρὸς ὁ πόνος!..

Σγουρόμαλλη

ΣΑΝ ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ ΕΞΟΡΙΑ...

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 42]

Μιὰ γραμμὴ ἴσωστη σὺ μάτι,
ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν καμπύλη καὶ
δλες τὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἁμαξιτοῦ
δρόμου.

Ἀφίνει ἔγα ἐκνευριστικὸ καὶ
παρατεταμένο θόρυβο, πάντα τὸν
ἴδιο — μὰ πάντα — ἀνενόχλητο
ἀπὸ τὴν γύρω συμφορά, ζάαρ,
ζάρ. "Ολ' αὐτό...

Σὲ κάθε στροφὴ ποὺ δίνουν
στοὺς ἄξονες τῶν βωδαμαξῶν τὰ
νωχελῆ καὶ βραδυκίνητα βάδια,
ἀντιστοιχεῖ κι' ἕνας τέτοιος δια-
περαστικὸς κρότος ποὺ οἱ συν-
τριμμένοι ἀπ' τὸ φόβο, τὶς ἔγνοιες
καὶ τὸ ἄγνωστο ποὺ τοὺς περι-
μένει, ἐξύριστοι τἀκοῦν ὑπομονετι-
κὰ σχεδόν, δὲν τοῦ δίνουν σημ-
μασία. Γιατὶ ὅσο δυσάρεστο κι' ἂν
εἶναι, αὐτὸ θὰ τοὺς φέρει στὸ
τέρμα τοῦ ἀτέρμονου αὐτοῦ καὶ
φοβεροῦ ταξιδιοῦ.

Αὐτοὶ εἶναι καθισμένοι ἀπάνω
στὶς βωδάμαξες πολὺ ψηλά, πάνω
ἀπ' τὶς ἀποσκευὲς ποὺ μποῦρεσαν
νὰ σώσουν, καὶ κα-
θὼς εἶναι βιαστικὰ τυλιγμένες
μέσα σὲ κουβέρτες, χαλιὰ καὶ ὅ,-
τι νάναι, δίνουν μιὰ παρδαλὴ
ποικιλία χρώματος εἰρωνικὰ στε-
κούμενη ἀνάμεσα στὰ μὲ λύπη
κι' ἀπελπισία περιχυμένα πρόσω-
πα τῶν φτωχῶν «μοατζίρηδων»
καὶ τἀγρια κι' ἀμείλιχτα τῶν τούρ-
κων, χωροφυλάκων ποὺ διατάξ-
ουν.

Εἶναι μεσημέρι καὶ δὲν ἀ-
κούγεται ἄλλο ἀπὸ τὸ τρίξιμο
τῶν ἁμαξιῶν, τὸ φοβερό, λές,
μούγκρισμα σὰν ἀπὸ στόμα θεριοῦ
«γκιαούρ» τοῦ χωροφύλακα καὶ
τὸ ξηρὸ κι' ἄχαρο τιτίβισμα τῶν
τζιτζικιῶν. Περνοῦν ἀπὸ βουνά,
βουνὰ ποὺ διαδέχονται τὸνα τἄλλο,
κι' εἶναι ἄλλα κατάγυμνα μὲ
σκοῦρα χώματα καὶ γιαλιστερὲς
στὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες τοῦ Ἰούνη
πέτρες, ποὺ κουράζουν τὰ μάτια.
Κι' εἶναι βουνὰ θεόρατα, σὰν
κοιμισμένοι γίγαντες, γεμάτα δά-
ση ἀπὸ πελώριες δρῦς καὶ πλα-
τάνια, ποὺ τὰ φύλλα τους μόλις
κουνιοῦνται κι' ἀγγίζονται καὶ
βγάζουν κᾶτι σὰν ψίθυρο...
Ὕστερα πεδιάδες σπαρμένες ἢ
γεμάτες νερὸ γιὰ ρύζι, λαγγάδια,
κακοδρομιὲς καὶ πάλι τὰ ἴδια.

Αὐτὰ βλέπουν ὀκτὼ ὁλόκληρες
μέρες καὶ δὲν τολμοῦν νὰ μιλή-
σουν, νὰ ρωτήσουν τί τοὺς περι-
μένει, ἂν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψουν
σὲ κάνα ἔρημο μέρος ἀφοῦ τοὺς
ληστέψουν καὶ ἐκβιάσουν, ἢ θὰ
τοὺς σφάξουν ἁλύπητα σὰν τὶς
τροάλλες τοὺς Ἀρμενίους. Δὲν
τολμοῦν, γιατὶ τὸ ἀπειλητικὸ
μαστίγι τοῦ Τούρκου εἶναι ὑψω-
μένο κι' ἕτοιμο νὰ κατέβῃ φο-
βερό. Κι' ὀφίνονται νὰ τοὺς
πάνε, καὶ παραβλέπουν, γιὰ νὰ
τρολάβουν τὰ χειρότερα, ὅλα τ'
ἄτοπα ποὺ θωροῦν, καὶ παρακα-
λοῦν, καὶ φιλοδωροῦν, καὶ κα-
νοποιοῦνται γιατὶ ἀντιστάθηκαν
στὸ χωροφύλακα, ποὺ δὲν τοὺς
ἐπέτρεπε νὰ σώσουν τὸ παιδί
τους ποὺ πνιγότανε στὸ ποτάμι
ἢ κατρακυλοῦσε ἀπ' τὸν κατή-
φορο. Ὤ! τί μέρες! τί μέρες!

Αὔρα τοῦ Εὔξεινου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ζητιάνος: — Μιὰ πενταρίτσα, κορίτσι μου! Δὲν ἔχω νὰ πάρω ψωμί.

Τὸ κορίτσι: — Ἀχ, δὲν ἔχω παρὰ ἕνα ἑβδομηνταπενταρί. Μοῦ τὸ ἀλλάζεις;

Χρυσόμυγα

***

— Τί ἀφορμὴ εἶχες, Κώστα, καὶ χτύπησες τὴν ἀδερφή σου;

— Δὲν εἶχα ἀφορμή, μαμμά· εἶχα τὴ βέργα τοῦ πατέρα.

Ἀνδρ. Σ. Παναγιωτόπουλος

***

Στὸ σχολεῖο, ὁ λόγος περὶ τοῦ συγκριτικοῦ τοῦ «πολύς»,

Ὁ καθηγητής: — Πῶς λέμε τὸ «πλείων» στὸ σπίτι μας;

Ὁ μαθητής: — Βαπόρι, κύριε!

Μαῦρος Πρίγκιψ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

[Ἴδε Διάπλ. 1926, φύλλ. 36.]

Ἀποτυχία, παιδιά μου!

Κανένας δὲν κατάφερε νὰ με-
ταφράσῃ τὸ γαλλικὸ κείμενο τό-
σο καλὰ ποὺ νὰ μπορῶ νὰ δημο-
σιεύσω τὴ μετάφρασή του. Καὶ
πάλι, κανένας δὲν ἐσυνέχισε τὸ
διήγημα σὲ τρόπο ποὺ νὰ μοιάζῃ
κάπως μὲ τὸ πρωτότυπο. Ἡ
Ζαΐρα κι' ἡ *Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα* τὸ ἐπλησίασαν περισσότερο. Ἀλλ' αὐτές, ὅπως καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλοι, παρεξήγησαν τὴν προκήρυξή μου κι' ἐξακολούθησαν τὸ διήγημα... γαλλικά! Ὥστε ἂν ἤθελα νὰ τὸ δημοσιεύσω, θἄπρεπε νὰ μεταφράσω ἑλληνικὰ τὴ συνέχεια ποὺ ἔκαμε ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη, προσέχοντας νὰ κρατήσω καὶ τὸ ὕφος τῆς μεταφράσης τοῦ πρώτου μέρους, γιὰ νἀποτελέσω ἕνα σύνολο ὁμοιομερές. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔδωσα νὰ μοῦ κάμουν ἕνα διαγωνισμό, οἱ φίλες μου αὐτὲς μοῦ ἔδωσαν νὰ τοὺς κάμω κι' ἐγὼ ἕναν ἄλλον!

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι καμμιὰ ἀπάντηση δὲν βρῆκα γιὰ Α' Βραβεῖο, οὔτε στὴ Μεγάλη Τάξη, ὅπου ἐζήτησα μετάφραση καὶ συμπλήρωση τοῦ διηγήματος, οὔτε στὴ Μικρή, ποῦ ἐζήτησα μόνο μετάφραση. Κι' ἐπειδὴ θάθελα πολὺν τόπο νὰ δείξω στοὺς διαγωνισθέντας τὰ λάθη τους, τόσο στὴ σύνθεση ὅσο καὶ στὴ μετάφραση, —ὅπου οἱ περισσότεροι ἔχουν κάνει πολλὰ καὶ χοντρά,—κι' ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου τὸ χαριτωμένο αὐτὸ διηγηματάκι, ποὺ ἔχει καὶ μιὰ δομορφη εἰκονίτσα, θἄθελα νὰ δημοσιευθῇ, σκέφθηκα τὸ ἑξῆς: Θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Ξενόπουλο νὰ τὸ μεταφράσῃ αὐτός, καὶ θὰ τὸ βάλω, μὲ τὴν εἰκονίτσα του, στὸ ἐρχόμενο δωδεκασέλιδο φυλλάδιο. Ἔτσι θὰ ἰδοῦν ὅλοι καὶ πῶς θἄπρεπε νὰ τὸ μεταφράσουν καὶ πῶς θὰ ταίριαζε νὰ τὸ συμπληρώσουν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

("Οσοι μετέφρασαν τὸ γαλλικὸ κείμενο καὶ συμπλήρωσαν τὸ διήγημάτακι, εἴτε ἑλληνικά, εἴτε γαλλικά.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον: — Ζαΐρα, Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: — Ἐλάνθιππος, Ἠλιογέννητη, Στέλλα Τσαγγαράκη.

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: — Φωτεινός, Πικρὴ Σκλαβιά, Χιόνι, Ἡρωϊκὴ Φέσσα, Μικρὸς Κυνηγός, Ριρίκα Πούμπουρα, Βασιλικὴ Μιχαηλίδου, Γεώργιος Γεωργιάδης, Ἀχ Πόλη, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Διγενὴς Ἀκρίτας, Οὐράνιος Θόλος, Κ. Ζ. Ἀγγελίδης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

("Οσοι μετέφρασαν μόνο τὸ γαλλικὸ κείμενο.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον: — Ναυτοπούλα, Ἐμμανουὴλ Μανσόλας.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: — Ἐλληά, Μηλολόνθη, Νάρκισσος.

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: — Ἀγνὴ Ψυχούλα, Κεφαλλωνιτάκι, Δημήτριος Καφεζέζης, Ἄνθος τῆς Ἄνδρου, † Ἀθάμας, Τταχπίνα, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Σαρλώ, Ἰουλία Κατραβᾶ, Λιλιάνα, Χρυσῆ Κορδιά, Ταρδίφ, Σαρδανάπαλος, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἀττικὴ Αὐγή, Τσούχρα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: — Γεώργιος Δρόσος, Γεώργιος Καρακαλᾶς, Δρόσος Χλόης, Γαλάζιος Οὐρανός, Ἰωάννης Καζολέας, Ἀθανάσιος Μίχας, Λούση, Κατεργαράκος, Ἀλ. Μανασῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Ἰουνίου 1927.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου*, Σύλλογον «Κνωσσὸν» (διὰ *Λουκιανοῦ* καὶ *Νεύτωνος*), *Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι*, *Θ. Δ. Θεοδοσίου*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, καὶ *Ταπεινὸ Κυκλάμινο* ποὺ ἐξεσπάθωσαν. Ἐλπίζω ὅτι τώρα τὸ καλοκαίρι, μὲ τὰ ταξίδια, μὲ τὰ λουτρά, θὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ ξεσπαθώσουν κι' ἄλλοι. Καὶ σᾶς ἐξήγησα πολλὲς φορὲς πόσο χρειάζεται τὸ ξεσπάθωμα. Τὸ χειμῶνα εἶναι τὸ σχολεῖο ποὺ σᾶς βοηθεῖ. Ἀλλὰ καὶ τὸ καλοκαίρι εἶναι οἱ καινούργιες γνωριμίες ποὺ κάνετε ταξιδεύοντας. Γιατὶ παντοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεσπαθώσῃ, ὅταν τὸχῃ στὸ νοῦ του, ὅταν τὸ θυμᾶται: καὶ στὸ βαπόρι, καὶ στὸ σιδηρόδρομο, καὶ στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ στὴ μεγάλη πόλη, καὶ στὴ μικρή, καὶ στὴ λουτρόπολη, ἀκόμα καὶ στὸ χωριό. Κι' ἴσως εὐκολώτερα στὸ ξένο μέρος παρὰ στὴν πατρίδα του, γιατὶ ἀκούγεται περισσότερο σὰν ξένος, καὶ μάλιστα ἂν εἶναι πρωτευουσιάνος...

Ἐξετέλεσα τὴν παραγγελία σου, *Ἀβαντές*, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ μπαίνεις πάλι σὲ σὺν κύκλο μας. Πολλὰ χαιρετίσματα στὴν καλή σου μητέρα ποὺ μὲ παρακολουθεῖ ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοβγῆκα καὶ μετέδωσε τὴν ἀγάπη της σ' ὅλο της τὸ σπιτικό. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, ἀφοῦ τελείωσες πιὰ τὰ μαθήματα καὶ κάνεις μόνο ζωγραφική καὶ πιάνο στὸ σπίτι.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Κυνηγέτις Ἄρτεμις*, ποὺ δὲν ἀπελπίσθηκες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη τοῦ πρώτου σου κομματιοῦ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς τὶς δοκιμές σου ὡς νὰ ἐπιτύχῃς. Εἶσαι δικαιολογημένη ποὺ μοῦ γράφεις σπάνια ἀφοῦ ἔχεις τόσα μαθήματα καὶ κάνεις τόσο δρόμο καθημέρα νὰ πηγαινοέρχεσαι στὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ θὰ μᾶποζημιώσῃς τώρα τὸ καλοκαίρι.

Ἀφρισμένο Κῦμα, πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ περιγραφὴ τῆς πρωϊνῆς ἐκδρομῆς στὸ βουνὸ καὶ τὸ βοϊνήσιο λουλουδάκι ποὺ στόλιζε τὸ γράμμα σου. Γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία» τί νὰ σοῦ πῶ; Ἀφοῦ ἡ μαμμά σου σοῦ τὴ δίνει νὰ τὴ διαβάζῃς θὰ πῇ ὅτι μπορεῖς. Ἄλλωστε τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιεύθηκαν, μπορεῖ νὰ εἶναι δύσκολα γιὰ τὴν παιδικὴ ἀντίληψη, ὄχι ὅμως καὶ ἠθικῶς ἀκατάλληλα, κάθε ἄλλο!

Τριανταφυλλάκι, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Σοῦ ἔστειλα καὶ χαρτὶ τῶν λύσεων καὶ χαίρω ποὺ ἀναγνώρισες καὶ σὺ τὴν ὠφέλεια καὶ τὴ διασκέδαση ποὺ ἔχει κανεὶς νὰ λύῃ Ἀσκήσεις καὶ νὰ λαβαίνῃ μέρος στὸ Διαγωνισμό.

Νὰ κι' ὁ *Μικρομέγας* ποὺ μοῦ γράφει ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Δὲν μὲ εἶχε ξεχάσει, μόνο,—τ' ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος,—εἶναι λιγάκι τεμπέλης. Δηλαδὴ ἦταν. Γιατί ξέρετε τί τὸν γιάτρεψε ἀπὸ τὴν τεμπελιά; «ἡ ἀριστουργηματικὴ 34η Κυριακή, ποὺ τὴ διάβαζε καὶ δὲν τὴ χόρταινε καὶ ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ: τὸ ὕφος τῆς Ἀγάπης, τὶς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν ἢ τὰ σκίτσα;» Τώρα λοιπὸν θὰ μοῦ γράψει συχνὰ καὶ χαίρω πολύ. Κι' ὁ Ξ. τὸν εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφει γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὸ τὸ καθαυτὸ «ἑλληνικό» περιοδικό.

Στὸ προηγούμενο, *Παπατρέχα*, ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμό σου. Σοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο, καὶ Μ. Μυστικά, ὥστε τώρα εἶσαι πάνοπλος. «Μεταγραμματισμός» εἶναι ὅταν μιὰ λέξη προέρχεται ἀπὸ μιὰν ἄλλη διὰ τῆς ἀλλαγῆς ἑνὸς γράμματός της: Κάσος - Θάσος, ἀσκός - ἀστός κτλ. «Ἀναγραμματισμός» εἶναι ὅταν μιὰ λέξις προέρχεται ἀπὸ ἄλλην διὰ μεταθέσεως τῶν ἰδίων της γραμμάτων: παρὰ ἅρπα, ὄχλος - χάλος κτλ. «Στοιχειόγριφος» δέ, ὅταν μιὰ λέξις προέρχεται ἀπὸ ἄλλην διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἑνός της γράμματος: πῶς ὦ, νεῦμα-πνεῦμα κτλ. Ὅσο γιὰ τὴν «Ποικίλην Ἀκροστοιχίδα» καὶ τὸν «Γρίφον», θὰ ἤθελα πολὺν τόπο νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ἐδῶ. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ δδηγηθῇς παραβάλλοντας τὶς προτάσεις μὲ τὶς λύσεις, ὅταν δημοσιεύονται.

Ὁ *Ροδόλφος Βαλεντίνο* μοῦ γράφει: «Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβάσῃς τὰ συγχαρητήριά μου στὸ *Φωτεινό*. Πραγματικῶς ἡ ἀπάντησή του στὴν 34η Κυριακὴ ἦταν ἡ ἐξυπνότερη ἀπ' ὅλες. Μὰ κι' οἱ ἀπαντήσεις τῆς *Βασίλισσας στὶς Παπαρούνες*, τοῦ *Φιφριλίκου* καὶ τῆς *Διλάντας* ὡραιότατες. Γενικά, ὅλη ἡ Κυριακὴ ἦταν νοστιμότατη μὲ τὴν κρίση τῆς Ἀγάπης, τἀλογοπαίγνια τοῦ Ἀνανία καὶ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τὶς χαριτωμένες ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν».

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Μὴ-με-Λησμόνει*, καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, καὶ γιατὶ εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, κι' ἀκόμα γιατὶ βλέπω πῶς ἐθελτίωσες πολὺ τὸν γραφικό σου χαρακτῆρα. Ἔτσι, παιδί μου, νὰ σὲ διαβάζω... Ἀλήθεια, ὁ κ. Βώττης δὲν κολάκεψε πολὺ τὸν Ἀνανία μὲ τὴ μυτάρα καὶ τὴν κεφαλάρα ποὺ τοῦ ἔκαμε. Μπορῶ νὰ πάρω δρκο πῶς ὁ φυχογιός μου δὲν εἶναι τόσο ἀσχημος. Μὰ τί θὲς ποὺ ἡ γελοιογραφία τὸ τόσο τὸ κάνει τόσσο!

Νὰ εἶσαι βέβαιη, *Αἰκατερίνη Μαρίφογλου*, ὅτι διαβάζω τὰ γράμματά σου μὲ τὴν ἴδια χαρὰ ποὺ διαβάζω καὶ τὰ γράμματα τῶν ἄλλων παιδιῶν μου. Ὥστε γράφε μου θαρρετά. Πάρε μάλιστα καὶ ψευδώνυμο, γιὰ νἀχῇς περισσότερο δικαίωμα, καὶ στὴν Ἀλληλογραφία καὶ σὲ ὅλα. Ὅσο γιὰ τἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν στὸ σχολεῖο, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶναι... ἄριστα.

Φανταζόμαι τὴ χαρά σου, *Καμάρι τῆς Μάνας*, τώρα ποὺ φεύγεις γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ θἀρχίσῃς ἀμέσως τὰ μπάνια κι' ὅλη ἐκεῖ τὴν ὡραία ζωή. Νὰ ἰδῶ ὅμως, θὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ μένα; Μὲ ρωτᾶς ἂν μπορεῖς στὴν ἀπάντησή σου στὴν 35η Κυριακή, νἀναφέρῃς καὶ κανέν' ἀπὸ τὰ «Χίλια-Μύρια» τοῦ Ἀναγία. Γιατὶ ὄχι; "Αν κανέν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι κεῖνο ποὺ σ' ἔκαμε νὰ γελάσεις περισσότερο;

"Ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμο τελειώνουν, *Πόθε τῶν Γραμμάτων*. Ἔτσι κι' ὁ «Τζάκ», ὅσο κι' ἂν σἀρέσει, ὅσο κι' ἂν θέλεις νὰ βαστάξῃ ἀκόμα, θὰ τελειώσει σὲ λίγο... Εὔχομαι νὰ γράφῃς καλὰ καὶ στὰ Μαθηματικὰ ποὺ σ' ἔχουν τόσο «τρομοκρατημένη». Μὰ γιατί; Τόσο δύσκολο εἶναι νὰ... τοὺς πάρῃς τὸν ἄφρα; Λογική, τίποτ' ἄλλο ἀπὸ λογικὴ δὲν θέλουν τὰ Μαθηματικά: ἕνα κι' ἕνα κάνουν δύο!..

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα, *Μινέρβα*, καὶ χαίρω γιὰ τὴν προσέλευση τοῦ ἀδελφοῦ σου, ποὺ θὰ εἶδε βέβαια τὸ ψευδώνυμό του. Σ' ἐκεῖνος ποὺ σοῦ λένε ὅτι θέλουν νὰ ἐγγραφοῦν ἀπὸ τοῦ χρόνου ποὺ θὰ εἶμαι δωδεκασέλιδη, νἀπαντῇς πρῶτο ὅτι αὐτὸ δὲν εἶν' ἀκόμα βέβαιο· ἔπειτα, κι' ἂν γίνω δωδεκασέλιδη, θαῦξήσω τὴ συνδρομή· ὥστε τὸ ἴδιο εἶναι, γιὰ καίνους τοὐλάχιστο ποὺ λογαριάζουν τὸ τυπωμένο χαρτί. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ κοιτάζουν μόνο τὴν ἀξία, μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ μὲ δώδεκα σελίδες, καὶ μὲ ὀκτώ, καὶ μὲ τέσσερις, — ὅπως ἔβγαινα μιὰ φορὰ στὸν Ἀποκλεισμό, — ἡ ἀξία μου εἶναι ἡ ἴδια...

Ἀπὸ τὸ ρητὸ τοῦ Ἰσοκράτη, ποὺ ἀνέφερα τὴν ἄλλη φορά, «μὴ κατόκνει» κλπ., ἡ *Ἀμφιτρίτη* ἐνεπνεύσθη αὐτὸ τὸ ποιηματάκι:

Κι' ἂν εἶν' μακρὺς καὶ σκοτεινὸς
Ὁ δρόμος τῆς σπουδῆς
Κι' ἂν εἶν' ταψιάθια τοῦ ἀφθονα
Καὶ μυτεροὶ οἱ βράχοι,
Σὺ πάντα βάδιζε μπροστά:
Αὐτὸς θενὰ σοῦ δώσῃ
Τὸ ἅγιο φῶς ποὺ τὸ κρατᾷ
Παντοτινὰ ἡ γνώση.

Δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημο. Μόνο λιγάκι ὑπερβολικὸ μὲ τἀγκάθια καὶ τοὺς μυτεροὺς βράχους· (ὁ Ἰσοκράτης μιλεῖ μόνο γιὰ δρόμο μακρύ·) κι' ἔπειτα, τὸ πρῶτο τετράστιχο δὲν ἔχει καμμιὰ ὁμοιοκαταληξία, ἐνῷ τὸ δεύτερο ἔχει δυό. Ὁ Ἀνανίας προτείνει αὐτὲς τὶς διορθώσεις: Οἱ δυὸ πρῶτοι στίχοι νὰ γίνουν ἔτσι:

Κι' ἂν εἶν' μακρύς, κι' ἂν εἶν' [τραχὺς
Ὁ δρόμος τῆς σπουδῆς,

Οἱ ἄλλοι δυὸ στίχοι νὰ παραλειφθοῦν ὡς περιττοὶ καὶ νἀκολουθῇ ἀμέσως τὸ δεύτερο τετράστιχο ὅπως εἶναι. Ἔ, τι λέει ἡ *Ἀμφιτρίτη*;

Σ' εὐχαριστῶ, *Αἰγόκλημα*, ποὺ ἀφιέρωσες σὲ μένα τὴ μόνη ἐλεύθερη ὥρα τῆς Κυριακῆς σου κι' εὔχομαι νἀναπαιτεθοῦν οἱ κόποι ποὺ κάνεις τώρα γιὰ τὰ μαθήματα. Ναί, ἀμα πάρῃς τὸ ἄριστα καὶ ἡσυχάσῃς, νὰ μοῦ γράφεις συχνότερα. Κι' ἐγὼ βρίσκω «κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη» αὐτὰ ποὺ εἶπαν αὐτοὶ οἱ κύριοι γιὰ τὸν Πολέμη, ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάμουμε; Ἐπιμένουν στὴν ἰδέα τους ὅπως κι' ἐμεῖς στὴ δική μας... Ἀλήθεια, ἡ ἐρώτηση τῆς Κυριακῆς σοῦ φαίνεται δύσκολη ἐπειδὴ γελᾶς μὲ τὸ παραμικρό; "Α, μπά! θὰ θυμηθῇς καὶ τὸ «παραμεγάλο» ποὺ σ' ἔκαμε νὰ γελάσῃς περισσότερο.

Ὅταν, στὸ σχολεῖο, ἐπρότειναν τῆς *Βραΐλλας* νὰ γίνει συνδρομήτριά μου, δὲν ἤθελε, γιατὶ δὲν μὲ ἤξερε "Ἀλλ' ἀφότου ἔγινε κι' ἀρχισε νὰ μὲ διαβάζει, μάγάπησε τόσο πολύ, ὥστε μιὰ μέρα, ποὺ ἔγινε πυρκαϊὰ κοντά τους καὶ, φοβισμένοι, ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι τους, ἡ *Βραΐλα* τί πῆρε μαζί της νὰ διασώσῃ; Τὸν περσινό μου τόμο καὶ τὰ φετεινὰ φυλλάδια! Αὐτὰ μοῦ γράφει στὸ ὡραιότατο γράμμα της. Καὶ μοῦ ὑπόσχεται νὰ μὴ μὲ ἀποχωρισθῇ καὶ προπάντων νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃ ποτέ. Γιατί «ἡ ψυχή μου μίλησε στὴν ψυχή της...»

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, *Φιλόσοφη*, *Πεταλούδα*, *Τσουκνιδούλα*, *Ἀνθισμένη Λεμονιά*, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, *Θέσπις*, *Θέμις*, *Νέμεσις*, *Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν* καὶ *Χαμίνι*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δὶκ Σάνδ, ἀ. (ΑΠ). Κρόμβελ, ἀ. (ΑΠ). Ἀνθισμένη Μηλιά, κ. (ΑΜ). Δαφνούλα, κ. (ΝΜ). Μαυροφάσουλο, ἀ. (ΚΤ). Πλάνο Δοξάρι, κ. (ΠΔ). Μυροβόλος Ἀνοιξῆς, κ. (;;!!). Νοσταλγία, κ. (ΚΕ). Μικρὴ Μαρκησία, κ. (ΑΙΚΚΟΥΜ). Γιαννάκης, ἀ. (ΙΑ). Λουδοβίκος 14ος, ἀ. (ΙΑ). Ξεχασμένη, κ. (ΜΠ). Σκανδαλιάρικο Διαβολάκι, ἀ. (...). Αἰθέριος Οὐρανός, ἀ. (ΜΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μύλλερ, ἀ.

Ξεσπαθώνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΟΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

("Ἰδε 'Οδηγὸν Συνδρ. Κεφ. Δ', § 5—17)

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλαξουν: 6) ἡ *Τσουκνιδούλα* μὲ Δέλιαν, Μυρίνην, Μίρναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰάσωνα Συρίχαν* (ἔλαβα, χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια·) *Προσκοπάκι* (τὰ ἔστειλα ὅλα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Εὔαν* (ὡραῖο ὅπως πάντα τὸ γραμματάκι σου· ἔστειλα 22 τετράδια·) *Θαῦδα* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἡ μιὰ Συλλογὴ βέβαια θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψι·) *Βαλέντειαν* (χαίρω γιὰ τὶς ὡραῖες γνωριμίες ποὺ ἔκαμες· ὅπως γέμισες ἐσύ τὸ χαρτί, ἔτσι κι' ἐγὼ τὸ διάβασα ὅλο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω·) *Δ. Χ. Τρ.* (τιμοκατάλογος τῶν Τόμων δημοσιεύεται συχνὰ στὰ φύλλα· διάβασε καὶ τ

σ' εὐχαριστεῖ πολύ') *Μαρίαν Π. Ἀλιβιζάτου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ') *Δ. Μασουρίδην* (ἔλαβα, ἔστειλα') *Δάμποντα Ἀστέρα* (νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴ Μπεμπέκα') *Γεώργιον Ἠλιόπουλον* (μετὰ χαρᾶς· τὸ φευδώνυμό σου δμως τὸ ἔχει ἄλλος') *Διονοβόλον τοῦ Μύρωνος* (ἔστειλα 2 λυσόχ. καὶ λ]σμόν') *Περιπλανάδα* (ἔστειλα· αὐτὸ εἶναι τὸ φευδώνυμό σου κι' ὄχι *Αὐρα τοῦ Ὀρφέως*') *Μηλολόνθην* (βραβεῖον ἔστειλα') *Πορφυρίδα* (φωτογραφία ἐλήφθη') *Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας* (ἀγγελίας λαχείων δὲν δημοσιεύω') *Ραχὴλ Σ. Τζ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ') *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι, Ἄστρο τῆς Δευτεριᾶς, Χιονισμένο Πήλιο* κτλ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δίδονται μέχρι 25 Αὐγούστου).

438. Δεξίγριφος

Σὲ χαϊδευτικὸ γυναίκειο
Πρόθεση στὸ πλαῖ βάζω
Κι' ἕνα ὁμορφο μπουκέτο
Κάνω ἀμέσως γιὰ τὸ βάζο.

439. Συλλαβόγριφος

Καταφατικὸ καὶ κάποιο
Σύμφωνο μαζὶ-μαζί,
Μᾶς γεμίζουνε τὴ στάμνα,
Μᾶς ποτίζουνε τὴ γῆ.

440. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ δέντρο ἡσκιερό,
Τὰ δυὸ πρῶτα του ἀφαιρῶ
Κι' εὐθὺς δργανο θὰ γίνῃ
Ποὺ γλυκοὺς ἤχους θὰ χύνῃ.

441. Μεταγραμματισμὸς

Τὸ παιδὶ σὰν τὴ φορεῖ,
Πρέπει νἆναι καθαρή . . .
Τὴν ἀρχὴ της ἂν ἀλλάξῃς,
Ἕνα θάμνο θὰ κοιτάξῃς
Μὲ πολὺ ὡραῖα λουλούδια,
Ἢ καὶ δέντρο ποΐχει φροῦτα
Μέσα κόκκινα σὰν τοῦτα
Καὶ γλυκὰ σὰν τὰ καλούδια.

442. Ἀναγραμματισμὸς

Τὰ γράμματά του βασιλιὰς
Ἀρχαῖος ἀνακατεύει
Καὶ νά, ἀπ' τὸ θρόνο μονομιᾶς
Στοὺς οὐρανοὺς ἀνέβη
Κι' ἔγινε πάνω-κεῖ λαμπρός,
Σ' ὅλους γνωστὸς ἀστερισμός.

443. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, ἀντωνυμία ἀόριστος, ἀρχαία πόλις, θεὸς αἰγύπτιος, ἡμέρα καὶ Ἁγία. — Οἱ σταυροὶ καθέτως μυθικὸς βασιλεύς.

44. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 3=Στρατηγός.
2 6 1 8 3 =Ὀρυκτόν.
3 6 5 8 3 =Νῆσος τοῦ Αἰγ.
4 8 1 6 8 3 =Φίλος ἥρως.
5 2 1 8 3 =Μηχανή.
6 1 6 3 =Ὀρυκτόν.
7 6 5 6 4 =Ἐπίρρ. τόπου.
8 7 1 8 3 =Ὁ κάτω λαός.

445. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτου

Τἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας:

ἠρεμία, πολυμαθής, καθαρός, πωλῶ, λαμπρός.

446. Μικτὸν

* - λκς - α - α - μτρμν - ωει.

447. Γρῖφος

Ἰσπανία

ΤΤ Ἰσπανία Ἰσπανία
ΤΤ ὤχ! α
ΤΤ Ἰσπανία Ἰσπανία
Ἰσπανία

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

448. Triangle

* * * * * * Plaisir extrême.
* * * * * Ornement sacerdotal.
* * * * Partie de l'oreille.
* * * Terre entourée d'eau.
* * Pronom.
* Voyelle.

Vertical. les mêmes.

449. Rébus

D et mon thé CHUTE

("Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν βραβευθεῖσαν εἰς τὸν 226ον Διαγωνισμὸν Συλλογὴν τῆς ΝΙΟΒΗΣ.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

209. Ἰσπανία (εἰς, Πάν, ἄα.) —210. Πηνειὸς (πῖ, νῖ, ὃς.)—211. Πυρσὸς - Σπύρος. — 212. Μιλάνον.—213.

Π Α Ρ Α Δ Ε Ι Α
Α Α Α Μ
Ρ Α Π Τ Ρ Ι Α
Α Τ Ι Ε
Δ Α Ρ Ι Σ Α
Ι Ι Σ Δ
Α Μ Α Ξ Α Δ Α

214. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (ἄαλος, Σόρος, Ἄνδρος, νάρδος, δρῦς, ῥόδον, οὐδός.) — 215-219. Διὰ τοῦ Ι: *χοῖρος, παῖς, ἄγριος, οἶνος, μωρία.*—220

Β Ο Η
Θ Ε Ι
Σ Α Υ
Τ Ο Ν

(*Βοήθει σαυτόν.* Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον κανονικῶς. Αἱ λέξεις: ΒΟΗμία, ΘΕΙον, ΣΑΥρα, ΤΟΝος.)— 221. Ὁ κύβος ἐρρίφθη. — 222. *Τὸ ἦθος ἐξ ἔθους περιγίγνεται.* (τοῃ, θοὺς ἔξ, ε, θους περὶ γῆ, γνε, ται.)— 223-227. Par ls lettre F: *flot, flou, refaire, soif, flair.* — 228. LOUIS-HENRI (LHassa, Œillet, UNion, IRis, SIam.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6** (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ **70** καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. **1**.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. **3**.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 589|

Ἐ ὐχαριστῶ θερμὰ ὅσους μοῦ πρότειναν Μ. Μυστικά, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀνταλλάσσω. **Κόρη τῶν Ἀθηνῶν**

|ΚΖ' — 590|

Ρ ωδόλφε Βαλεντῖνε, ἔλαβα· εὐχαριστῶ διὰ τὶς ποιητικὲς ἀπαντήσεις. Σ' ἀρέσει ὁ δημόνυμος μέγας καλλιτέχνης! **Χαμόγελο**

|ΚΖ' — 591|

Π ροκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν Κινηματογραφικῶν καρτῶν. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Στείλατε: Μαρίαν Κωνσταντινοπούλου. Ἀγιοιλίας 84, Ἀθήνας. **Ἀνθισμένη Ἀζαλεὰ Ἀμφιτρίτη**

|ΚΖ' — 592|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΝΩΣΣΟΥ

Π ροκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν τοπίων Προθεσμία μηνός, δραχεῖα δύο. Διεύθυνσις ἀλλάσσει: Σύλλογον «Κνωσσόν», p. r. Ἡράκλειον.

Διαγωνισμῶν: **Ἐκδικητὴς**

Ἀνέσπερη Εὐτυχία = Νίτσα Βαρούχα, Ἄγγελος Δάφνης — Εὐάγγελος Βαρούχας, Ἀδικαα!!!!

Ἀποκαλύψεων: **Βράχος τῆς Ἰωνίας**

|ΚΖ' — 593|

Α τρόμητη Φοβητσιάρα, Ζουλεΐκα, Τραλοκόριτσα, Ἀθηνᾶ Γουναροπούλου, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Ἂν θέλετε, στείλατε πρῶτες. Δ/σις: (ΚΖ' — 515.) **Λευκὴ Γαρδένια**

|ΚΖ' — 594|

Α τρόμητη Φοβητσιάρα, εὐχαριστῆ θηκες στὴν ἐκδρομή; Τί κάνει ἡ Κουλιώ; **Λευκὴ Γαρδένια**

|ΚΖ' — 595|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΡΑΤΩΝ (ΛΑΒΔΑ)

Προσεχῶς ἐκλογαὶ καὶ ἑβδομαδιαῖαι διαλέξεις. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ καρτῶν Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα 5. Δ/σις: Γεώργιον Παπαγεωργίου, Λάδδα-Ἀνδριτσαίνης. Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους.

Πρόεδρος: ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

|ΚΖ' — 596|

Α νταλλάσσω κάρτες καὶ τετραδιάκια μὲ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες ἄνω τῶν 15 ἐτῶν. Γράψατε: Π. Λιάτσον, p.r. Ἀθήνας. **ΛΟΥΚΗΣ ΛΑΡΔΑΣ**

Α φρισμένο Κύμα, Μιράντα, Ἐλπή, Ἀρίων, Τζοκόντα, Σωρκούφ, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά; Στείλατε: Ἀλεξόπουλον, Φυλῆς 89, Ἀθήνας. **Εὐγενὲς Ἰδανικὸν**

|ΚΖ' — 598|

Ν έμεσις, δέχομαι. Τόση περιφρόνησις γιατί ἀπ' δσους ζήτησα Μ. Μυστικά; Σιλουέττα καὶ παπί μου, συγχαρητήρια. Ἡ Δ/σίς μου τὸ καλοκαῖρι: Γεράσ. Ζερβόν, (διὰ Φ.) Κάλυμνος. **Ἰνδιάνα**

|ΚΖ' — 599|

«Χ. Ω. Ψ.»

Ἐ ἰσερχόμενοι στὸν Διαπλασόκοσμο, κηρύσσομεν ΠΟΛΕΜΟΝ στὸν «Φαληρικὸν Ὅμιλο». Δὲν ντρέπεσαι, κύριε πρῶην πρόεδρε **Ἀέλεκα**, νὰ σοῦ πάρουν τὴν προεδρείαν τὰ κορίτσια;... Ἀεύαακα! Μωρὲ σύλλογος!!! Φσσσσσ... μπάμ!! ἀέρα στὸν **Ἀέλεκα**!!!

|ΚΖ' — 600|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α ποτελέσματα Α' Διαγωνισμοῦ (καρτῶν). Ἐβραβεύθησαν: **Ἄμλετ, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Σανσελώρ.** Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Βραβευθέντες στείλατε ταχυδρομικά.

Ἡ τῶν διαγωνισμῶν: **Σιλουέττα**

Μὲ χαρὰ ἀναγγέλλουμε ὅτι στὴ Συντροφιά μας μπαίνουν καὶ ἡ **Νόρμα, Ἑρμίνα, Νάντια** καὶ **Νάντα**. Ἀντιπρόσωποι μας δὲ διορίζονται: Ρουμανίας: **Σίφων**, Χίου: **Ἀρχοντοπούλα**, Μιτυλήνης: **Νιόβη**, Θεσσαλονίκης: **Τσέκο Κούγκαν**. Αἱ ἐργασίαι τῆς Συντροφιᾶς παίουν ἐπὶ τρίμηνον.

Ἡ πρόεδρος **Τζοκόντα**

|ΚΖ' — 601|

"ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ,,

Δ ιαπλασόπουλα!! "Οταν 13, καθὼς εἴμαστε, ἀποφασίζουν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ ἕνα σύλλογο, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ βασιστήκανε σὲ ἕνα πρόγραμμα, νὰ δρισαν ἕνα σκοπό, ὥστε νὰ μὴ δίνουν δικαίωμα στὸ **Μίχα, Καρακαλὰ, Καρυστινάκη** καὶ ἄλλους, δηλ. στὸν «ΕΡΜΗ» νὰ διδάσκουν καθήκοντα καὶ σκοπούς. Καὶ τώρα, Ἑρμῆ, «ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ». (Σημ. Διαπλάσεως. Τὰ Ψευδώνυμα "**Ἄβως, Πορβός,** δὲν τὰ ἔχουν οἱ ἀδελφοὶ Λαγουδάκη). Ὡς γιὰ τὰ λεφτὰ μὴν ἀνησυχεῖτε· μὲ ξεσπάθωμά σας ὑπὲρ «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ» γράφτε ἀπόρους στὴ Διάπλασι. Μὰ ἀπὸ ποιοὺς ἄλλους νικηθήκαμε γιὰ νὰ νικηθοῦμε καὶ ἀπ' τοὺς ἡττημένους **Καρδιναλιστάς**;

«ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ». Οἱ παντοδύναμοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη τοὺς δυνατούς, οἱ δυνατοὶ δείχνουν τὴ δύναμή τους στοὺς παντοδυνάμους. Ἂς συμμαχήσῃ ὁ **Ἑρμῆς** καὶ μ' ἄλλους, ἀφοῦ μὲ τοὺς **Παλιάτσους** συνεμάχησε, μὲ τοὺς **Καρδιναλιστὰς** διαπραγματεύεται.

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ!» Οἱ **Καρδιναλισταὶ** πέρασαν τὸ ξίφος μας, ὁ **Ἑρμῆς** περνάει ἤδη, οἱ **Παλιάτσοι** βρίσκονται στὴν αἰχμή... ἐλέπεις δὲν ἔχει θέσι, περίμενε αειρά.

Σημ. - Στὴν ἀγγελία (ΚΖ' — 560) ἀντὶ **Ὑπακόμης ΒΡΑΖΕΔΩΝΗΣ** διάβαζε **ΔΕΡΙΝΟΣ**. Στοὺς ἀντιπροσώπους μας στέλνουμε καταστατικό. Δεχόμαστε ἀκόμα καὶ ἄλλους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Πρωτότυπος Διαγωνισμός.

|ΚΖ' — 602|

Α φρισμένο Κῦμα, ἔλαβα· εὐχαριστῶ. **Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες**, Δ/σις: Κυπριάδου 7, Ἀθήνας. Ἀπὸ λοιποὺς νὰ περιμένω; **Σωματοφύλακες**, εὐχαριστῶ γιὰ ἐφαβεῖα. **ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ**

|ΚΖ' — 603|

Α σπρε Παλιάτσε, Ἐλεῦλπι, Τζοκόντα, Κοσμοχαλάστρα, Ἀνδρομέδα, Ἀαρζάν, Θύελλα, ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια; Διεύθυνσις ἡ τοῦ **Συλλόγου**:

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι (Πρόεδρ. «ΕΡΜΟΥ»)

|ΚΖ' — 604|

ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Πρῶτον Βραβεῖον: **ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ**
Δεύτερον: **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΡΑΓΙΑΔΑΣ**
Τρίτον: **ΑΤΡΟΜΗΤΗ ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΑ**
Τέταρτον: «**ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ**»
Πέμπτον: **ΦΑΕΩΝΙΔΑΣ ΤΟΥΦΕΞΗΣ**
Στείλατε 5 δρ. ταχυδρομικὰ καὶ Δ/σιν.

Προσελήφθησαν μέλη οἱ κύριοι **Ν. Ἀπόστολος** καὶ **Λ. Βράϊλας.**

Ἀντιπρόσωποι: «**Φαλὴρ. Συντροφιᾶς**»: Ἀθηνῶν: «Ἑρμῆς», **Ἑλλ. Ἰδεῶδες**. Θεσ/νίκης: **Τσέκο Κούγκαν**. Βόλου: **Κωνστ. Καμπούρόπουλος.**

|ΚΖ' — 605|

Τ ὰ ἀντιπυρετικὰ δὲν σὲ προφύλαξαν, "**Ἄμλετ — Ζεμπίλα**, ἀπὸ τὸν τεταρταῖο πυρετό.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ, ΑΣΠΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

|ΚΖ' — 606|

Ἰ νδιάνα = Ζερβοῦ, Ζουλεΐκα — Κανούτα, Ρόδον τῆς Ἐρήμου — Ἰγγλεζέλη, Κόκκινη Παπαρούνα=Τσούφλου Καφαΐσκάκη, Ἀκρογιάλι=Τραγέση, Ναυτόπουλο=Ζερβός, Ἀρχαιοπτοπούλα=Καλοχριστιανάκη. Μπούμ!!!... **ΘΑΓΣ. ΣΚΝΙΠΑ**

|ΚΖ' — 607|

Ἰ σλέ, ἄλλοτε νὰ μετριάζῃς τὰς πρὸς τὸν Σεΐχην ἐκφράσεις σου. Διότι δὲν ἔχεις νὰ κάνεις μὲ Σεΐχην, ἀλλὰ μὲ Ἀφροδίτα. **Λευκὴ Ἀδελφὴ**

|ΚΖ' — 608|

Η **Ἀβάρα** χαιρετᾶ τὸν "Ὅμιλον τῶν **Εὐγενῶν**, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ εἰσέλθῃ.

|ΚΖ' — 609|

Π ροκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ 2 δρ. Δ/σις: Ἁγ. Σοφίας 163, Ἀθῆναι. Βραβεῖα 4 ἐκλεκτά. Προθεσμία τρίμηνος. Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως **Σιλουέττα, Ἰνδιάνα, Νανέτα**, χαρίστε μου μιὰ κάρτα. **Αἰγυπτία**

|ΚΖ' — 610|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΓΑΝ»

«Βουλγαροκτόνες», δυστυχῶς δὲν σᾶς φθάσαμε ἀκόμη στὴν πονηριά. Ἐὰν θέλαμε σύμμαχο τὸν Ἑρμῆ θὰ τοῦ τὸ προτείναμε **κατευθεῖαν**. Ὡς πρὸς τὸ ὄνομα δὲν πιστεύουμε, ὅτι στὸ βιβλίο «**Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου**» ὑπάρχει καμμιὰ συνομοσπονδία Βουλγαροκτόνων, ἐκτὸς ἐὰν τὸ διαβάσατε μὲ κλειστὰ μάτια. Μπορούσατε καλλίστα νὰ πάρετε τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ βιβλίου ἐκείνου, καὶ ἔχει νὰ δημιουργεῖτε πράγματα ἐντελῶς ἀνύπαρκτα.

ΤΥΠΟΙΣ ΣΕΗ Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΟΥ 13, ΑΘΗΝΑΙ